

ONDERWEG MET ROADIE

Thomas Acda

Onderweg
met
Roadie

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Elke gelijkenis in deze roman met bestaande personen berust op toeval.

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van Van Grunsven Creative Management, zie ook www.vangrunsvencm.com

G

© Thomas Acda, 2015

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Dog and Pony

Omslagfoto: © Corbis Hollandse Hoogte, © Startech Auteursfoto:

© Bob Bronshoff

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2793 0

ISBN 978 90 488 2794 7 (e-book)

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

You're so vain, you probably think this song is about you.
– Carly Simon

I.

‘Nu ben je een van de twaalf!’ De enorme zwarte vrouw schreeuwt het vanaf haar krukje bij de uitgang tegen iedereen die haar passeert. En dan neem ik voor het gemak aan dat er ergens onder die rollen en bulten een kruk staat, of deze vrouw moet over getrainde buikspieren beschikken.

‘Sorry?’

‘Slechts twaalf mensen zijn op de maan geweest. En jij bent er een van!’ En of ik door wil lopen, maar dat laatste zegt ze met een wenk van haar ogen die mij dwingend naar buiten zwiept. Een grote hoeveelheid lillend vlees schiet langs haar ogen, die even trillend blijft hangen en dan al fibrillerend aan de terugweg begint. Ik heb niks tegen dikke mensen, laat dat duidelijk zijn. Als ik mocht kiezen verbleef ik het liefst in de buurt van Noord-Amerikanen uit de zuidelijke staten. Nu ben ik zelf toevallig slank, of nou, slank-ish, maar ook toen ik met heel mijn 125 kilo in New York van de boot stapte, voelde ik me in vergelijking met die Amerikaanse dikkerds meteen een stuk gezonder. Iedereen is hier gigantisch. Dat krijg je ervan als een paprika hetzelfde kost als zes cheeseburgers. Maar goed, eerst deze over de kruk gezakte appeltaart fileren.

Slechts twaalf mensen? Plus ikzelf dus. Kom ik op dertien, volgens de laatste gangbare telmechanismen. Als een sportman schiet ik in de juiste modus: de bal komt op me af en alles in mij reageert zoals ik het al jaren gewend ben. Ik blijf dramatisch

staan en kijk omhoog. Boven de deur staan twaalf namen. Armstrong voorop, uiteraard. Even de lijst scannen, op zo'n manier dat ze mijn ogen gaat volgen... Ik draai me gespeeld teleurgesteld om. Mijn naam staat er niet bij. Dat komt natuurlijk omdat ik niet echt op de maan geweest ben, maar in een soort veredelde schuur sta die ze het New Mexico Museum of Space History durven te noemen. Een donkere hal waarin een hoop zand ligt dat verrassend veel lijkt op het zand buiten waar ik de auto en de hond heb achtergelaten. Bovendien zijn er vandaag al minstens honderddertig bezoekers geweest, die allemaal 'Nu ben jij een van de twaalf' uit een spelonk van Jabba de Hutt op zich af hebben horen vuren. Achter mij nog minstens zesentwintig man die eenzelfde lot te wachten staat.

Ze kijkt me aan, ze weet dat ik wat wil zeggen. In haar hoofd legt ze waarschijnlijk haar in de afgelopen jaren verzamelde snedige antwoorden op een afvuurbaar rijtje klaar. Maar ik zeg niets, terwijl ik die vrouw toch met drie, vier zinnen had kunnen vloeren.

'Echt? Twaalf? Wow? Thanks!' hoor ik mezelf zeggen. Ben ik dat? Het klinkt nog gemeend ook. Het vóélt ook gemeend, net als wanneer ik speel en een filmscène lekker loopt. Het gevoel dat het klopt. Mijn tegenspeler en ik, goed in het moment. Dan voelt het alsof het sneeuwt om ons heen.

'Je bent een van de twaalf,' murmelt de vrouw nog wat na, opgelucht dat ik me weer gedraag zoals bezoekers dat hier behoren te doen. Dóórlpend. Vol verwondering. En met respect voor de suppoost, toch wel het luiste baantje ter wereld.

In de niet te ontwijken museumshop neem ik geroutineerd de Charles en Ray Eames-dvd *Powers of Ten* uit het schap, mijn *Catcher in the Rye*. Als ik die dvd zie liggen, moet ik hem kopen. Mocht je mij willen uitnodigen op je verjaardag: tien tegen een dat ik kom opdagen met deze dvd. Omdat ik te laat ben geweest

om een echt cadeau te kopen en ik deze dus in tientallen in de kast heb liggen, ongeopend. Papiertje eromheen en kijk eens hoe attent ik ben! Al zullen er, als we gemeenschappelijke kennissen hebben, best een paar mensen elkaar bevreemd aankijken. Maar toen zij jarig waren keken ze maar wat blij.

Ik sluit me aan in de rij voor de kassa. Het witte evenbeeld van mijn zwarte vriendin met de geïmplanteerde kruk slaat met de worstjes onder aan haar arm zuchtend op de kassa. Ze slaat steeds te veel aan. De kassawereld is duidelijk nog niet klaar voor het obesitastijdperk. Deze vrouw is roze, oningepakt vet dat hier een kassabaantje heeft bemachtigd. Mocht je een erkende vijand van de Verenigde Staten zijn, dan zou ik niet meer investeren in wapens maar in suiker. En die, in welke snackvorm ook, voor een habbekrats verkopen aan de yank. Ze hebben nog maar een klein duwtje nodig. Alleen acteur en zanger Harry Dean Stanton is nog slank. Andere slanke mensen hebben nog steeds veel vet, maar hebben zich ervan laten scheiden.

Vier mensen voor me in de rij, en de vrouw bij de kassa die net zo hoog is als breed slaat weer verkeerd aan. Ik zal in de tussentijd uitleggen wat *Powers of Ten* is. Fantastische dvd, die steeds keer tien vergroot en verkleint. Een man en een vrouw liggen aan het meer bij Chicago te picknicken. Er wordt uitgezoomd, we gaan steeds hoger, verliezen die twee mensen uit het oog en komen in de dampkring, het heelal en verder en verder tussen de sterren. En dan gaan we terug. Naar beneden weer. Naar dat stel. En *beyond*, want we gaan de arm van die vrouw in. Het bloedstelsel, tot en met het kleinste atoom. Als ik die dvd tegenkom, koop ik hem. Aanvankelijk omdat ik bang was dat die eerste dvd ermee op zou houden – wat onzin is, want ik kijk hem nooit. Door slijtage zal-ie niet ten onder gaan. Later kocht ik hem steeds omdat ik vond dat ik een tik moest hebben. Een mens moet toch iets gekks hebben, iets waaraan je herkend wordt. Je signatuur.

Ik reken af en loop over het parkeerterrein terug naar de auto, een Land Rover D110 cabriolet. Jawel, die bestaat, al is het de enige ter wereld en is hij niet geheel vrijwillig cabriolet geworden. Maakt niet uit, dat dak rammelde als een gek. Dat is allemaal allang gebeurd, daar kom ik op terug. Dat beest daar is Roadie, in die auto zonder dak, achter het stuurwiel. Lach maar, die hond gaat een medaille krijgen. Dezelfde als Elvis ooit kreeg. Van Nixon. Alleen krijgt Roadie hem niet van een liggende president die de medaille voor de *war on drugs* aan de meest charismatische junk ooit uitreikte. Het hondje is een dingo, zegt zijn eigenaresse. Gevonden langs de kant van de weg, net buiten Los Angeles. Op Highway 10, San Bernardino. Enfin, ik vertel het allemaal nog wel, maar laat ik eerst instappen en het laatste stuk afleggen. Deze dingo moet in Los Angeles worden afgeleverd en dan is mijn loutering een feit. Start van een nieuw leven en daar heb ik heel veel zin in.

Ik gooi de dvd op de achterbank en zeg tegen Roadie dat hij achter het stuur vandaan moet komen. Niet alles hoeft te veranderen. En dan is het idee al geboren. Ik ken het stuk weg dat we straks gaan rijden.

Jaren geleden hebben Ex en ik op onze huwelijksreis onze auto midden op de weg stilgezet en zijn op het asfalt gaan liggen – we lagen er zo onbeweeglijk dat de gieren kwamen cirkelen. Tenminste, dat was de bedoeling. Ik weet niet of ze ook echt gekomen zijn. Normaliter zou ik die gieren moeiteloos in het verhaal verweven hebben. Het is veel beter voor het verhaal, toch? Paar gieren. En bovendien, wat ga jij doen, het controleren?

We rijden over een klein woestijnweggetje richting Las Cruces. 70 mijl per uur, zon brandend boven ons, maar wij zijn allang niet meer onder de indruk. Gebruinde buitenbeesten zijn we geworden. Er is veel gebeurd. Veel zekerheden zijn gesneuveld en er zijn een paar geweldige nieuwe inzichten bij gekomen.

Wat een reis. Ik stop om te plassen. Midden op de weg. Mocht er iemand aankomen, dan heb ik nog steeds drie kwartier om af te knippen en weg te rijden. Roadie blijft deze keer wijselijk weg bij de cactussen en kiest voor een steen. Die is zo heet dat de urine al verdampt is voor Roadie weg drementelt. Ik doe mijn drie *shakes* – ooit door een rechter in het leven geroepen nadat George Michael betrapt was op homoseksueel contact in een openbaar urinoir in Los Angeles. Of vervelend gestoord werd bij het hebben van seks, als je uit mijn land komt. De rechter in die zaak bepaalde dat je als ‘normale’ man drie keer mocht afschudden. Deed je het vier keer dan stond je je kennelijk af te trekken terwijl je naar plassende mannen keek. Rechters zijn in dit land al heel lang de nieuwe comedians. Met advocaten als angevers.

Teruggekomen bij de auto zit Roadie achter het stuur. Uiteraard. Als altijd klaar om weggestuurd te worden. Ik ga op de bijrijdersstoel zitten en kijk recht vooruit. Een zacht Scooby-Doogeluidje ontglipt zijn keel. Vragende hondenogen kijken me aan.

‘Nou, rijden, dawg!’

Honden kunnen prachtig vragend kijkend. Als kinderen die eigenlijk al te oud zijn om nog met zo’n kinderachtig gebaar aan te komen.

‘Ja, jij ja. Of zie jij nog meer lelijke dingo’s die al sinds New York op de bestuurdersplek azen?’

Ik gooi mijn been over de versnellingspook en druk het rempedaal in. Dan start ik de auto. Man, wat kan die hond dom kijken. Ik zet de auto in ‘drive’ en we rijden. Langzaam, en over een weg waar een blind paard nog geen schade kan aanrichten, maar we rijden! Met een hond achter het stuur. Links woestijn, rechts woestijn en voor ons kilometers prachtig Amerikaans asfalt.

Ik moet lachen. Zelden heb ik een hond zo dom zien kijken. Voorpoten op het stuurwiel en tong uit de mond. En op dat moment begint Roadie te lachen. Ooit een hond horen lachen? Grommend zwaar en met korte stoten. Een dikke rokerslach. Zo'n vette-vijftiger-in-rode-broek-lach. Veel te vol cognacglas in de hand en waarschijnlijk op een haringparty. Dat geluid, maar dan van een hond. Ik doe Roadie na: 'Hag hag hag hag!' Dit vindt hij kennelijk zo grappig dat er ook nog een grijns bij komt.

Ik spring de auto uit en ga ernaast joggen. En voor de auto uit, en om de auto heen. Een diesel rijdt vanzelf. Het gaat niet hard, maar dat geeft niets. Ik spring de auto weer in, eruit, over de achterbank heen. En Roadie maar sturen en lachen. Dan spring ik op de achterbank, en laat me rijden.

Eindelijk zijn we vrienden, Roadie en ik. Dat lag niet in de lijn der verwachting. Ik hou niet zo van honden, en dan druk ik me nog mild uit. Dat Roadie en ik samen op pad zouden gaan, daar was geen ontkomen aan. Maar dat we vrienden zouden worden...

2.

Je kent mij. Het kan niet anders. Al heb ik een schoonzus die er een sport van maakt om mensen tegen te komen die mij niet kennen. Vindt ze leuk.

‘Ik was gisteren bij een klant, nou... die had nog nooit van jou gehoord!’

Ik weet eerlijk gezegd niet wat de bedoeling is van die opmerking. Moet ik van verbazing achterovervallen? Het is nogal een dingetje kennelijk, iemand tegenkomen die mij niet kent. Ikzelf was mij tot drie maanden geleden in elk geval niet graag tegengekomen. Vervelend mannetje was ik geworden. Omdat het steeds tegen mij gezegd werd, ging ik uiteindelijk zelf ook geloven dat ik heel wat was.

Beroemd worden gaat in fases. Eerst ben je heel erg blij. Ja, ik ben beroemd! Het is gelukt! Dat duurt niet langer dan een week, als je tenminste bij je volle verstand bent. Na een week heb je echt wel door dat er eigenlijk niets veranderd is aan jou, maar van alles aan hoe anderen naar je kijken. Je kunt ineens iets. Of, in de meeste gevallen, men denkt ineens dat je iets kunt. Enfin, de eigengeilerij moet na een week wel weg zijn. Dan komt de fase dat men je denkt te kennen. Alsof ze je vorige week nog op een feestje hebben ontmoet. Een enthousiast ‘He’ wordt dan meestal gevolgd door een demotiverend ‘O nee, dat ben jij niet’. Soms komt het tot een langer gesprek waarin de andere partij de net beroemd geworden partij stevast probeert

te overtuigen van het feit dat ze elkaar wél kennen.

‘Jawel! Op dat feest van Ronald.’

‘Ik ken geen Ronald.’

‘Ronald!’

‘Ja, ik hoor je wel, maar ik ken geen Ronald.’

‘Jawel, joh... Ronald!’

‘O, wacht eens even... Je bedoelt Ronald!’

‘Ja!’

‘Die ken ik niet.’

Je leert al snel dat meepraten makkelijker is dan ontkennen. Enige handigheid hierin is wel gewenst.

‘Ronald! Ja, tof feest was dat.’

‘Tof? Dat is toen helemaal uit de hand gelopen. Weet je toch?’

‘Eh... jawel, maar daarvoor was het tof. Toch?’

‘Toen zijn moeder binnenkwam met een pan heet frituurvet en Linda de volle laag kreeg, vond je dat tof? Mijn Linda?’

‘Zeg... ik moet rennen...’

‘Eikel!’

Als men je begint uit te schelden, is het fijn dat ze je eigenlijk niet zo goed kennen. Daarna komt de fase dat iedereen aardig is en je echt kent. En er handdoeken in je kleedkamer liggen, directeuren van schouwburgen een hand komen geven en het mooiste: dat je niet meer zelf hoeft te rijden. Je bent *the new kid in town*, iedereen houdt van je. Verbazingwekkend hoe snel je daaraan went.

Ik was een keer met mijn zus bij een toneelvoorstelling in Gent. Niemand kent mij in Gent, want Bob en ik zijn nooit doorbroken bij de Belgen. Onze klank is te hard, te Noord-Hollands. Bob, mijn partner/collega – oké, vriend – komt weliswaar praktisch uit Brabant, maar omdat ik kennelijk hard genoeg voor twee praat, is het nooit gelukt. Geeft niets.

Na afloop van die voorstelling bood ik, tof als ik ben, aan een rondje te gaan halen. Ik ben daar geloof ik een halfuur mee zoet geweest. Eerst moest ik wachten op mijn beurt. Het schijnt dat andere mensen ook wat willen drinken na een voorstelling. Nooit geweten. Vervolgens moest ik drie keer herhalen wat ik wilde hebben voordat ze stopten met gewoon van alles op de bar te plempen in de hoop dat dat het was. En vervolgens ging men niet eens aan de kant toen ik met de drankjes terug wilde lopen.

‘Wat een onbeleefde mensen, zeg, die frituristen,’ zei ik tegen mijn zus.

‘Hoe kom je daar nou bij?’ zei ze.

Ik begon uit te leggen dat het echt heel lang duurde voordat ik aan de beurt was.

‘Ja,’ zei ze, ‘weet je ook weer eens hoe het is om op je beurt te moeten wachten. Niemand kent jou hier natuurlijk.’ Ze vond dat heel grappig en ging het meteen delen met haar collega’s. Ik keek eens goed om me heen. Verrek, geen steelse blikken, geen stiekeme foto’s. Zelfs geen enkel meisje dat zonder dat ze het zelf doorhad haar borsten naar voren duwde.

Door deze gebeurtenis raakte ik in fase drie: de langzaam inslijtende overtuiging dat je ook inderdaad niks bent en dat het alleen nog maar een kwestie van tijd is voordat mensen je ontmaskeren. Ik begon sluiproutes naar huis te nemen om maar niemand tegen te komen. Al mijn kleren verving ik langzaam door exemplaren in grijs- en donkerblauwtinten. Nou liep ik er voordat ik beroemd werd al niet bij als Pipo de Clown, maar nu ontdekte ik veel meer dan vijftig tinten grijs. Stil en beleefd en niet opvallen, vooral niet opvallen. Men denkt vaak dat beroemd zijn arrogant maakt en dat word je uiteindelijk ook wel, maar pas veel later. Als de roem alweer tanende is. Dan wil je op oude strepen blijven staan en dat kan niet, wat dus weer als

arrogant wordt ervaren. Maar als je net beroemd bent word je minstens vijf keer bescheidener.

Wij bleven beroemd, Bob en ik. We deden veel en steeds weer andere dingen. Maar ik werd gek. Ik was overal de vriendelijkheid zelve, maar achter de voordeur of in de kleedkamer werd ik een zielig drinkend en rokend schreeuwertje, omdat ik mezelf helemaal niet goed vond. Ik had het alleen niet door. Dus schreeuwde ik nog harder. Maar ik voelde het wel, en een stemmetje probeerde mij de hele tijd van iets te overtuigen. Als ik maar hard genoeg schreeuwde, verstond ik het niet. Ook al wist ik wat het fluisterde. Niksnut, niksnut, charlatan, niksnut. (Mijn stemmetje was niet berucht om zijn grote woordenschat.) Dat schreeuwen werd uiteindelijk zo irritant dat zowel Bob als Ex zei: of naar de psychiater, of opsodemieten. En na nog wat geschreeuwd te hebben over dat ze ‘zonder mij helemaal niks waren geweest’, wat je dan weer moeiteloos kon omkeren, stapte ik in een taxi naar de psychiater, twee straten verderop. Zo ver was ik dus heen.

Meneer Tuinman. Geweldige psychiater. Niet lang nadat wij onze sessies hadden beëindigd, is hij in de Himalaya uitgegleden en verdwenen. Zomaar. Pats, weg. Besteed je een groot gedeelte van je leven aan het begeleiden en helpen van mensen op het nog lange pad des levens, glijd je zelf zomaar een ravijn in. Enfin, negen maanden na onze eerste sessie had hij me weer schoon. Op een dag gaf ik hem alle cd's die we tot dan toe hadden gemaakt en een week later vroeg ik wat hij ervan vond. Of eigenlijk vroeg ik hem of hij nog van plan was iets van een conclusie aan dit samenzijn van ons te verbinden.

‘Tja,’ zei hij, ‘ik heb uw werkjes beluisterd... een Slauerhoff bent u niet, hè.’

Ik zei dat als dit na negen maanden zijn conclusie was, ik hem ook niet echt een Freud kon noemen. Toen lachte hij en zei:

‘U verwacht maar steeds dat mensen u zullen ontmaskeren. Dat ze zullen zeggen: “We hebben gelachen, maar eigenlijk kan hij niks.” Daar hoeft u niet bang voor te zijn. Dit is het, dit bent u. En dat is meer dan goed genoeg.’

Ik had niet meteen door wat hij zei. Pas toen ik naar huis liep, een gewoonte die ik inmiddels weer vrolijk en midden op de stoep kon beleven, realiseerde ik het me. Midden op straat bleef ik stilstaan. Ik stond weer op nul. Ik was omhooggeschoten, diep omlaaggegaan en nu stond ik weer rustig op nul, hier in de sneeuw. En ik was goed genoeg. Een ongekende rust kwam over me. Misschien wel exact die rust die je overspoelt als je na een lange wandeling eindelijk uitkijkt over het Himalayagebergte, vlak voordat je een losliggend steentje over het hoofd ziet. Verdorie. Arme man. Ik hoop het maar. Ik hoop het maar.

Waarschijnlijk wist je al wie ik ben toen ik Bob noemde. Ja, dat ben ik. Die vrolijke zanger, die grappige acteur. Die vriend van iedereen en toch bijzonder. Of, als je aan de recentste maanden van mijn leven refereert, die coke snuivende, alles zuipende vetklep die zijn bandje kwijtraakte en daar niet mee om kon gaan. Terwijl hij toch zelf, na goed overleg met zijn beste vriend en collega Bob, had besloten ermee op te houden. Om het goud dat hun carrière was niet te laten verbleken tot geschnabbel in de marge. Ze besloten op het hoogtepunt... Ja. Dat ben ik. Maar dat is niet waar. Ik ben dat jongetje dat, toen hij wist dat zijn vriendinnetje het uit kwam maken, heel hard riep: ‘Ik was toch al van plan het met jou uit te maken!’ Maar ik was helemaal niet van plan geweest het uit te maken. Ik riep maar wat. Ik moest mijn gezicht redden. Toen Bob zei: ‘Ik vind dat we ermee op moeten houden,’ had ik moeten zeggen: ‘Ik niet, maar ja, wat maakt dat uit? Als jij er toch al mee op wilt houden...’ Ik had moeten zeggen: ‘Je bent laf, dat je niet nog hoger wilt klimmen.

Vooral omdat we nu de beste recensies ooit hebben gekregen. Je durft niet!

‘Wat jammer. Ik wil dat helemaal niet.’ Dat had ik moeten zeggen. Maar dat zei ik niet. Ik zei: ‘Ja, dat vind ik ook.’ Daarna ging het hard, bergafwaarts. Bob nam de telefoon niet meer op als ik belde en iemand anders, die weer een heel goeie cokedealer kende ‘met spul waar je echt niet verslaafd aan kunt raken, zo goed’, nam wel op. Elke keer. Veel te vaak. Vaker dan ik me kon veroorloven, bleek.

‘Een dingo,’ zegt de eigenaresse van Roadie. Dat kan niet, want dingo’s wonen in Australië. De vrouw, een ex-model dat nu eens niet op haar veertigste een totaal gebotoxt, witte wijn slurpend kreng was geworden, zegt dat het een dingo is. Prima. Ik vind het beest meer op een slanke Mechelse herder lijken, maar wat weet ik ervan?

Ai Marieke, Marieke... tof mens. Zij redde mij. Toen niemand meer met mij af wilde spreken omdat het ze een vervellende avond zou bezorgen, bleef zij bellen. Bij haar gedroeg ik me. Ik douchte me voor elke afspraak en leek zelfs normaal, denk ik. Het was prettig, voor even doen alsof je een normaal leven hebt. Koffie met een broodje en ‘hoe is het nou met jou?’ Lekker warm. Alsof je na een urenlange tocht door een vreemd woud ineens die boshut ziet opduiken waar je vrienden zijn. Je kijkt naar binnen, de gezelligheid hangt dik achter de beslagen ramen. Nog twee stappen en je bent midden in die warmte. Zo voelde ik me bij haar. Alsof het werkelijk mogelijk was dat ik met twee stappen weer mee zou mogen doen. Maar dat kon natuurlijk niet. Ik was een junkie, een alcoholist die elk moment een hartkwaal kon krijgen. Ik zag er slechter uit dan alles wat ze bij Marijke Helwegen hebben weggezogen. Marieke zei er niets van. Ze kan onvoorwaardelijk en onbevooroordeeld om iemand geven. Zij houdt van mij, zoals een solo van Toots Thielemans van de omliggende noten houdt. Bij elke toon die hij blaast zegt

Toots eigenlijk: 'Jawel, andere nootjes, ik hou ook van jullie. En ik had jullie ook kunnen spelen, maar ik koos nu even voor dit nootje en straks, als ik weer langskom, zou het zomaar kunnen dat ik jou ook ga spelen... maar moet je dit horen.' Zo houdt Marieke van mij.

Op een van onze lunchafspraken, ergens in mei, waarbij ik mij zo normaal mogelijk gedraag en me laaf aan haar warmte, vraag ik haar waarom ze eigenlijk niet allang in hun huis in Los Angeles zitten. Zij en haar man hebben net een nieuw huis gekocht en op de foto's ziet het er schitterend uit, ik zou er willen sterven, zo mooi. Het ligt in de heuvels rond Burbank, en je kijkt uit op het Hollywood Sign als je in het zwembad ligt.

De reden waarom ze nog niet zijn vertrokken is Roadie. En ze laat me een foto zien van een hond, terwijl ik me afvraag of ik niet in het kader van de lunch toch een wit wijntje zou mogen bestellen.

Roadie is te oud, te ziek en mag niet meer vliegen. Ze zijn bij de luchtvaartmaatschappijen niet alleen bang voor bevallende vrouwen en ontploffende siliconenborsten, maar ook stervende honden genieten niet de voorkeur. Dus is het wachten tot Roadie eigenhandig zal besluiten de hondenhemel op te zoeken. Wat heel jammer is, zegt Marieke, want Roadie komt eigenlijk uit Los Angeles. Gevonden langs de weg. Heel klein en zielig. Achtergelaten. En ik denk: een mens kan toch wel een wijntje bij de lunch bestellen? Dat is toch normaal? Of zal ik naar het toilet gaan en het kabouterenvelopje tot me nemen?

Terwijl Marieke vertelt over Roadie en wat een schat het is en de foto nog maar eens zachtjes met haar duim streelt, komt het idee bij me op, als een aanwijzing in een detective.

'Ik doe het.'

'Wat?'

'Ik breng Roadie naar Los Angeles voor je. Met de boot.'

‘Wat?’

Kom op, Marieke! Ik breng je hond naar huis en ondertussen vlucht ik voor alles en iedereen. Geen drugs of drank onderweg. Clean terugkomen en dan een solocarrière beginnen of misschien ga ik weer een film maken. Mariek, zie je het dan niet? Jij je hond, ik mezelf weer terug.

‘Ik breng Roadie met de boot naar New York, daar huren we een auto en we rijden in twee dagen naar Los Angeles. *No biggie*. Altijd al eens met de boot aan willen komen in New York, zoals de eerste settlers ooit. Wat denk je?’

Tien dagen later, op 28 mei 2014, vertrekken we, Roadie en ik. Vanuit Rotterdam, op een vrachtschip. Het regent alsof het nooit meer zomer zal worden. We worden uitgezwaaid door Marieke en haar steenrijke, zeer vriendelijke man wiens naam ik nooit kan onthouden. Omdat ik nou eenmaal niet beroemd ben om mijn belangstelling voor andere mensen. Op de kade, vlak voordat we de loopplank op gaan, drukt hij mij een creditcard in handen. Een zwarte, ongelimiteerde American Express Card. Voor alle onkosten die ik zal gaan maken. Och Jezus, natuurlijk vindt zó’n vrouw zó’n man. Dat vertrouwen. Ik zeg dat het een geweldig gebaar is, maar dat ik moet weigeren.

‘Ik vertrouw je,’ zegt hij en ik zal zijn accent hier niet nadoen.

‘Jawel, dat weet ik,’ zeg ik. En met een brok in mijn keel geef ik toe: ‘Maar ik vertrouw mezelf voor geen meter.’

Bovendien, geld heb ik zat, nog steeds. En als ik het verzuip of opsnuif gaat het tenminste niet naar mijn ex en haar nieuwe lover, de grote maar arme kunstenaar Midas die op het punt van doorbreken staat, maar nu nog even niet, dus woont hij tijdelijk bij mijn ex. In mijn huis. Maar ze wonen niet officieel samen, want dan zou ik geen alimentatie meer hoeven te betalen. En dat zou zonde zijn. Dan moet hij zelf werken voor zijn geld.

‘Nu vertrouw ik je nog meer,’ zei hij.

Ja ja, het is goed. Straks gaat iemand nog de tune van *The Onedin Line* fluiten en staan we hier allemaal op de kade te janken.

Het schip meert af. Ik heb er zin in. Een vrachtschip. Roadie en ik als de enige twee betalende klanten en verder drieduizend containers vol schoenen. Als we over een paar weken in New York aankomen, ben ik in ieder geval van de coke af. Dit illustreert misschien nog wel het beste hoe ver ik heen ben. Het duurt geen weken, met de boot naar New York. Zes dagen slechts. En dan doen ze het nog rustig aan. Een beetje reiziger zoekt dat uit, weet dat soort dingen van tevoren. Ik niet. Ik heb in geen tien jaar ook maar iets zelf uitgezocht. Daar had ik technici en roadmanagers voor. En als er érgens coke en drank aanwezig zijn, dan is het wel op een *freight trailer* richting de Verenigde Staten.

Naast me liggend op het dek kijkt Roadie naar zijn steeds kleiner wordende baasjes. Hij heeft weinig vertrouwen in deze reis. En gelijk heeft-ie. Jammer dat ik mijn zoon niet mag belten, dat heeft hij liever niet. ‘Als je belt mis ik je, als je niet belt weet ik het niet,’ had hij gezegd. Dus denk ik het maar: ik kom schoon terug, jongen, zonder deze vlooienmat!